

Κανένα κίνημα δεν μπορεί να νικήσει, αν δεν υπερασπίζεται αποτελεσματικά τους ανθρώπους του!

Ας θέσουμε από την αρχή το κρίσιμο ερώτημα: **Έχει κάποια θέση ο αγώνας για την απελευθέρωση των πολιτικών κρατούμενων στη σημερινή συγκυρία;**

Ποια είναι αυτή η συγκυρία, ποιες είναι οι βασικές της ορίζουσες;

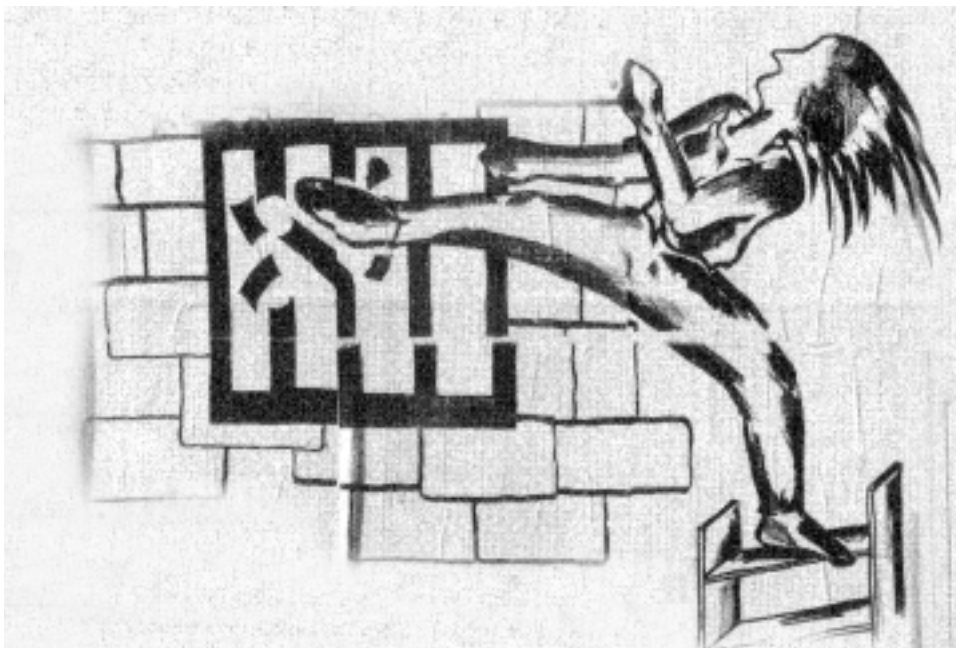
1 Σε διεθνές επίπεδο βιώνουμε μια παρατεταμένη κρίση του καπιταλισμού, την πιο βαθιά και γενικευμένη στα μεταπολεμικά χρόνια. Μια κρίση που έχει να κάνει ακόμη πολλούς κύκλους, όπως παραδέχονται επιφανείς αστοί αναλυτές, αλλά και εκπρόσωποι του διεθνούς χρηματιστικού κεφάλαιου.

2 Αυτή η κρίση αντιμετωπίζεται με μια σαρωτική επίθεση ενάντια σε ό,τι απέμεινε στον τομέα των εργατικών εγγυήσεων. Κατακτήσεις δύο σχεδόν αιώνων εξαφανίζονται εν ριπή οφθαλμού. Επιστρέφουμε σε έναν εργασιακό μεσαίωνα που έμοιαζε ξεχασμένος ιδιαίτερα στις μητροπόλεις του ανεπτυγμένου καπιταλισμού, όπου το λεγόμενο «κράτος πρόνοιας» εξασφάλιζε την κοινωνική ειρήνη και τη διαιώνιση του συστήματος χωρίς ιδιαίτερους κραδαμούς.

3 Το άπλωμα της νέας φτώχειας στα πιο πλατιά λαϊκά στρώματα, η εμφάνιση της απόλυτης εξαθλίωσης στους εργαζόμενους των ανεπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών, σε συνδυασμό με την αναξιοπιστία του συνόλου της κυρίαρχης πολιτικής, δημιουργούν τους όρους για εξαιρετικά κινήματα με μαζική συμμετοχή, που θα κινηθούν έξω από τα όρια της αστικής νομιμότητας. Ο ελληνικός Δεκέμβρης του 2008 ήταν ένα προανάκρουσμα και ως τέτοιο αντιμετωπίζεται και από γνωστούς δημοσιολόγους του συστημικού φάσματος.

4 Ευνόητο είναι το σύστημα να προετοιμάζεται για την αντιμετώπιση αυτού του ενδεχόμενου. Το καταστατικό οπλοστάσιο διευρύνεται. Οι αστυνομικές δυνάμεις πολλαπλασιάζονται με ασύλληπτη ταχύτητα, την ίδια στιγμή που η ανεργία θερίζει, ιδιαίτερα στις τάξεις των νέων. Η έννοια της «τρομοκρατίας» διευρύνεται έτσι που –πέρα από τις ομάδες ένοπλης πάλης– να περιλάβει κάθε πράξη αντίστασης. Είναι χαρακτηριστικό αυτό που συμβαίνει στη χώρα μας τα τελευταία χρόνια. Δεν υπάρχει διαδήλωση στη διάρκεια της οποίας αναπτύχθηκε σύγκρουση με την Αστυνομία, που να μην οδηγήσει στην απαγγελία καταγγελιών κακουρηγηματικού χαρακτήρα ενάντια σε κάποιους από τους συλληφθέντες.

Είναι, λοιπόν, δεδομένο ότι δεν έχουμε μια απλή, συγκυριακή έξαρση της κρατικής καταστολής, αλλά την προσπάθεια επιβολής ενός γενικευμένου αστυνομοκρατικού καθεστώτος τρόμου. Μια προσπάθεια που αναπτύσσεται

και στο ιδεολογικό πεδίο, με τη δαιμονοποίηση όσων συλλαμβάνονται και κατηγορούνται για συμμετοχή σε οργανώσεις που αναπτύσσουν ένοπλη δράση.

Το 2002, τα μέλη ή τα φερόμενα ως μέλη της 17N παρουσιάζονταν σαν λούμπεν, αιμοσταγή εγκληματικά στοιχεία, χωρίς κανένα πολιτικό προσανατολισμό, χωρίς καμία αξιακή βάση.

Το 2010, τα μέλη και τα φερόμενα ως μέλη του ΕΑ παρουσιάζονται επίσης ως λούμπεν στοιχεία, ως εγκληματικές προσωπικότητες χωρίς κανέναν ιδεολογικό και πολιτικό προσανατολισμό. Μέχρι και ανύπαρκτη τηλεφωνική συνομιλία, στη διάρκεια της οποίας χαιρόνται για την αντανάξη νεαρού μετανάστη από έκρηξη βόμβας, κατασκευάστηκε, προκειμένου να επιτευχθεί ο στόχος της ηθικής απαξίωσης των συλληφθέντων. Παράλληλα, η κυρίαρχη προπαγάνδα έκανε στροφή και άρχισε να αντιμετωπίζει ως πολιτικά υποκείμενα τους κρατούμενους για την υπόθεση της 17N, εν αντιθέσει με τα μέλη των νέων οργανώσεων ένοπλης βίας, που παρουσιάζονται ως απολίτικοι, λούμπεν εγκληματίες.

Προς τι αυτή η προσπάθεια ιδεολογικής χειραγώγησης; Η απάντηση νομίζουμε ότι είναι απλή. Σε μια περίοδο που όλο και ευρύτερα λαϊκά στρώματα βλέπουν ότι οι πραγματικοί εγκληματίες στρογγυλοκάθονται στα υπουργεία, τους διεθνείς ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς και τα πολυτελή γραφεία των καπιταλιστικών επιχειρήσεων, το σύστημα προσπαθεί να δημιουργήσει εικονικούς εγκληματίες στα πρόσωπα εκείνων που

με κίνδυνο της ίδιας τους της ζωής επέλεξαν το δρόμο του ένοπλου αγώνα, στρεφόμενοι μόνο ενάντια σε καπιταλιστικούς στόχους και ποτέ ενάντια στο λαό.

Η νέα πραγματικότητα, η πραγματικότητα της κρίσης, του σαρώματος του εισοδήματος και των δικαιωμάτων των εργαζόμενων, η πραγματικότητα της αποθέωσης της κρατικής καταστολής και της διαμόρφωσης ενός καθεστώτος «σιδερένιας φτέρνας», βοηθά να διαλυθούν κάποιες συγχύσεις του παρελθόντος, θελημένες ή αθέλητες.

Η «Δράση για την Ελευθερία» από την ίδρυσή της διακήρυξε ότι οι πολιτικοί κρατούμενοι για την υπόθεση της 17N είναι αγωνιστές του κινήματος και η οργάνωση για τη δράση της οποίας καταδικάστηκαν (οι περισσότεροι με έωλα ή κατασκευασμένα στοιχεία), η 17N, υπήρξε αντικαπιταλιστική επαναστατική οργάνωση. Το ίδιο διακήρυξε στη συνέχεια για όσους συνελήφθησαν για συμμετοχή στον ΕΑ, είτε ανέλαβαν την πολιτική ευθύνη για τη συμμετοχή τους είτε αρνήθηκαν και κατηγορήθηκαν ως σωρηδόν και κατηγορούνται ως μέλη των ΠτΦ, επειδή στο πλαίσιο των κοινωνικών τους συνναστροφών έτυχε να περάσουν από ένα σπίτι, που προκλητικά βαφτίστηκε γιάρκα της οργάνωσης.

Αν επ' αυτού υπάρχουν αντιρρήσεις, θα θέλαμε να τις συζητήσουμε. Διακηρυγμένος στόχος μας είναι ν' ανοίξουμε μια δημόσια συζήτηση για τη φυσιογνωμία, τις ανάγκες και τα αιτήματα των πολιτικών κρατούμενων.

Αν δεν υπάρχουν αντιρρήσεις, τότε οφείλουμε:

1 Να αναζητήσουμε τον κοινό πυρήνα που υπάρχει ανάμεσα στις διώξεις, τις δίκες και τις καταδικές όσων κατηγορούνται για συμμετοχή σε ένοπλες οργανώσεις, με τις διώξεις και τις προφυλακίσεις ατόμων που συλλαμβάνονται για συνήθη κινηματική δράση. Θα διαπιστώσουμε ότι και οι μεν και οι δε, σε υποθέσεις σαφώς διακριτές, αντιμετωπίζονται υπό το πρίσμα του δόγματος του «εσωτερικού εχθρού». Το κράτος φτιάχνει μια βεντάλια ποινικών υποθέσεων για να στηρίξει την επιβολή του νόμου και της τάξης και να εγκλωβίσει συνειδήσεις στη λογική του «εσωτερικού εχθρού». Εμείς γιατί να τις διαχωρίσουμε σε «υπερασπίσιμες» και μη;

2 Να αναπτύξουμε ένα όσο γίνεται πιο πλατύ κίνημα αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους, χωρίς να τους χωρίζουμε ανάλογα με το ποινικό και το ιδεολογικό φορτίο που τους αποδίδει η αστική εξουσία.

Εμείς θα είμαστε παρόντες σε όλες τις μάχες που έρχονται.

Δεν ζητάμε τίποτα λιγότερο και τίποτα περισσότερο από την απελευθέρωση όλων των πολιτικών κρατούμενων.

Γιατί κανένα κίνημα δεν μπορεί να νικήσει αν δεν υπερασπίζεται αποτελεσματικά τους ανθρώπους του!

Κρίση και κρατική καταστολή

"On the edge of an age of rage"

Η καταστολή, είτε εκφράζεται μέσω πολιτικών επιτήρησης, είτε μέσω της αστυνομικής βίας, είτε μέσω της σκληρύνσης της νομοθεσίας, είναι σε απόλυτη συνάρτηση με την ένταση της κοινωνικής σύγκρουσης καθώς και από το πολιτικό μοντέλο αστικής διαχείρισης που η κρατική εξουσία υιοθετεί. Αυτή η «νόμιμη» βία, που μόνο το καπιταλιστικό κράτος δικαιούται να χρησιμοποιεί, μπορεί να μην ασκείται πάντα άμεσα ή ανοιχτά, δεν είναι όμως ποτέ «διάχυτη» και ανοργάνωτη, αλλά υπάγεται σε μία ενιαία καθοδήγηση που οργανώνεται από τους πολιτικούς εκπροσώπους των κυρίαρχων τάξεων. Με την έννοια αυτή, η εκτίμηση της στρατηγικής που ακολουθείται στο επίπεδο των κατασταλτικών και καταπιεστικών πολιτικών, προϋποθέτει μία συνολικότερη ανάγνωση της πολιτικής της συγκυρίας.

Ο βασικός ρόλος της κρατικής εξουσίας στον καπιταλισμό είναι να οργανώνει τη συνοχή της αστικής τάξης και να εγγυάται την κυριαρχία των συμφερόντων της. Βασικό εργαλείο για τους μηχανισμούς που αναπτύσσονται με στόχο την απόσπαση της κοινωνικής συναίνεσης είναι η οικοδόμηση εκείνων των κοινωνικών συμμαχιών που του διασφαλίζουν την εμφάνιση των ιδιαίτερων αστικών συμφερόντων σαν τα συμφέροντα του συνόλου της κοινωνίας. Βεβαίως, όταν οι μηχανισμοί ιδεολογικής χειραγώγησης αποτυγχάνουν, ο ρόλος του καταπιεστικού-κατασταλτικού κρατικού μηχανισμού αναβαθμίζεται.

Για παράδειγμα, σε μία κενύσσιανου τύπου διαχείριση, το κράτος δεν χρειάζεται να αποκαλύψει τον, εξ ορισμού, αυταρχικό χαρακτήρα του μέσω της έντασης της καταστολής. Το λεγόμενο «κοινωνικό κράτος» που εγγυάται ένα σχετικά υψηλό επίπεδο διαβίωσης παράλληλα με σχετικά διευρυμένα «δημοκρατι-

κά» δικαιώματα, αρκούν

Το τέλος του «κοινωνικού κράτους» σε συνδυασμό με την υποχώρηση των εργατικών και κοινωνικών αντιστάσεων, ορίζει μία εποχή κατά την οποία κεκτημένα και δικαιώματα αποσύρονται σταδιακά. Το κράτος δεν αναλαμβάνει πια να διασφαλίσει την εργασία, το εισόδημα, τις εργασιακές σχέσεις. Ο μηχανισμός που εφευρίσκει για την απόσπαση της συναίνεσης είναι το πρόταγμα της ασφάλειας, απέναντι σε έναν εχθρό, πραγματικό ή όχι, που μπορεί να είναι η «τρομοκρατία», οι μετανάστες, οι αναρχικοί, η εγκληματικότητα και πολλά άλλα. Μπορεί δηλαδή το δόγμα της πάταξης της τρομοκρατίας, που είναι η πιο διαδεδομένη μορφή εμφάνισης της λογικής του «αόρατου εχθρού», να συγκροτείται με αφορμή τη δράση των ένοπλων οργανώσεων, όμως στην πραγματικότητα στόχος είναι η επίθεση απέναντι σε κάθε μορφής κοινωνικές αντιστάσεις, οι οποίες γίνεται προσπάθεια να απολιτικοποιηθούν και να ποινικοποιηθούν. Για το λόγο αυτό, και στο νομικό επίπεδο, μια σειρά από έκτακτες νομοθεσίες που υπερβαίνουν το δεδομένο αστικό νομικό πλαίσιο (τρομονόμοι, νόμοι καταστολής των διαδηλώσεων, κ.ά.) εισάγονται σε περιόδους όπου η αστική νομιμότητα δεν φαίνεται να απειλείται, ενώ παράλληλα, η προληπτική καταστολή διογκώνεται και αποκτά ιδιαίτερη σημασία.

Η καπιταλιστική κρίση της περιόδου μπορεί να εκδηλώνεται με διαφορετική μορφή στο οικονομικό πεδίο, όμως στο επίπεδο των αστικών σχεδιασμών εκδηλώνεται με καθαρό τρόπο: με την άνευ όρων επίθεση στην εργασία και την οριστική απόσυρση όλων των εργατικών δικαιωμάτων. Και, ανεξάρτητα από το αν οι πολιτικές αυτές αναμένεται να οδηγήσουν σε έξοδο από την κρίση, η κρίση για την αστική τάξη γίνεται η ευκαιρία να νικήσει σε όλα

τα επίπεδα, μεταφέροντας τη σύγκρουση σε περικυκλωμένο έδαφος. Δηλαδή, υπό την ιδεολογική χειραγώγηση που προσφέρει η οικονομική ανασφάλεια, ο κίνδυνος της χρεωκοπίας, της ανεργίας και της αδυναμίας πληρωμών μισθών, συντάξεων κλπ. Η κρατική εξουσία διασφαλίζει πια, μόνο την προοπτική της διεξόδου από την κρίση υπό την προϋπόθεση όμως ότι όλες οι αντιστάσεις οφείλουν να αρθούν.

Είναι σαφές ότι το εύρος και η ένταση της επίθεσης στην εργασία για να απαντηθεί απαιτεί μία αντίστοιχη έντασης μαχητικότητα. Και μπορεί, τα μέχρι τώρα δείγματα να είναι αποσπασματικά, με σημαντικότερο τη συγκρουσιακότητα και μαζικότητα της απεργίας στις 5/5, το σίγουρο όμως είναι ότι υπάρχει ένα κλίμα γενικευμένης απαξίωσης της νεοφιλελεύθερης ιδεολογικής ηγεμονίας (απαξίωση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της νομισματικής πολιτικής του ευρώ κλπ). Και αυτό το κλίμα, σε συνδυασμό με τη δυναμική που εκφράστηκε το Δεκέμβριο, δείχνει ότι υπάρχει ένα συσσωρευμένο συγκρουσιακό δυναμικό, που μπορεί να οδηγήσει σε σημαντικές συγκρούσεις, και μάλιστα με έντονα αντισυστημικά - αντιδεσμικά χαρακτηριστικά. Η προοπτική αυτή, που αναγνωρίζεται πια από όλες τις πλευρές του πολιτικού συστήματος και τονίζεται ιδιαίτερα ακόμα και από τα διεθνή ΜΜΕ, δημιουργεί φόβο.

Υπό τον φόβο, λοιπόν, της γενικευμένης πολιτικής αμφισβήτησης και του απεγκλωβισμού τμημάτων των υποτελών τάξεων από τις αστικές επιλογές, η κρατική εξουσία δεν μπορεί παρά να δείξει την πραγματική ουσία του κράτους: την κατασταλτική δύναμη. Πέρα από την ανάπτυξη ποιοτικά και εκτατικά του κατασταλτικού πλαισίου έτσι ώστε να είναι σε σύμ-

ριλαμβάνει όλες τις δυνάμεις πολιτικής αμφισβήτησης, κοινωνικών αντιστάσεων και συλλογικών διεκδικήσεων, είναι πιθανό να βρεθούμε μπροστά σε μια διάχυτη κρατική βία. Μία βία ανορθολογική, που θα ασκείται ανεξέλεγκτα σε όλους τους κοινωνικούς χώρους. Δείγματα αυτής της βίας και αυτής της κατεύθυνσης υπάρχουν σε πολλές πλευρές της κοινωνικής ζωής: Οι μορφές ελέγχου και επιτήρησης στους εργασιακούς χώρους εκσυγχρονίζονται, ενώ η εργοδοτική βία φτάνει μέχρι και τις απολύσεις με κλήρωση, η ένταση της αστυνομικής βίας στο δρόμο κλιμακώνεται και κάθε φορά γίνονται αμέτρητες προσαγωγές και συλλήψεις, εισβολή σε στέκια και σπίτια, εμφανίζεται ένας πρωτοφανής ρεβανσισμός απέναντι σε «παραβατικά» τμήματα της κοινωνίας, ενώ η δράση των ένοπλων οργανώσεων αποτελεί πρώτης γραμμής θέμα, λόγω του φόβου της μαζικοποίησής του.

Και παρόλο που η καταστολή, αναμένεται να στοχεύσει στην συνολική κοινωνική και ταξική αντίσταση, και όχι σε επιμέρους πολιτικούς χώρους, οι κατασταλτικές πολιτικές εστιάζονται κάθε φορά σε συγκεκριμένα πεδία και έχουν συγκεκριμένους εκφραστές. Οπότε, για να καταστεί αναποτελεσματικός ο συνολικός κατασταλτικός σχεδιασμός, θα πρέπει να αντιμετωπιστεί στα συγκεκριμένα πεδία εφαρμογής του, ανάλογα με τις μορφές πάλης που το κίνημα θα επιλέξει. Διαφορετικά, υπάρχει ο κίνδυνος η κατασταλτική πολιτική να αντιμετωπίζεται απλά σαν μια αφηρημένη δομή, και να δημιουργήσει τις συναινήσεις εκείνες που θα μετατοπίσουν το όριο της νομιμότητας. Η αντιμετώπιση της καταστολής, ανεξάρτητα από το αν αφορά τον απεργό, τον μετανάστη, τον διαδηλωτή, τον πολιτικό κρατούμενο, οφείλει να είναι ενιαία, όπως άλλωστε ενιαία είναι και η αντιμετώπιση των αντιστεκόμενων από το κράτος.

Οι άδειες των κρατούμενων δεν είναι παραχώρηση ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑ

ΚΕΙΜΕΝΟ ΠΟΥ ΔΙΑΚΙΝΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ ΓΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΥΠΟΓΡΑΦΩΝ

Το σφραγιστικό σύστημα εξ ορισμού εμπεριέχει μία μεγάλη αντίφαση, αυτή που αποδίδει στην κοινωνία τον ρόλο αυτού που αποκλείει κοινωνικά ενώ ταυτόχρονα διατείνεται ότι, δια του αποκλεισμού, στοχεύει στην επάνταξη των κοινωνικά αποκλεισμένων. Σήμερα και οι πιο ένθερμοι υποστηρικτές του δεσμού της φυλακής παραδέχονται την αποτυχία της φυλακής όχι απλώς να προετοιμάσει αλλά ούτε καν να επιτρέψει την κοινωνική επανένταξη των πρώην κρατούμενων. Οσο μάλιστα αυξάνεται εκρηκτικά ο ποινικός πληθυσμός, ο στόχος της επανακοινωνικοποίησης ακυρώνεται και πρακτικά μέσα από τον περιορισμό των δυνατοτήτων επαφής του κρατούμενου με την κοινωνία. Έτσι, νομοθετικά κατοχυρωμένα δικαιώματα των κρατούμενων καταστρατηγούνται, ακυρώνονται στην πράξη ή μετατρέπονται σε ευεργετήματα χορηγούμενα με ασαφή κριτήρια και με κυρίαρχο το επιχείρημα της ανάγκης να διαφυλαχθεί η τάξη και η πειθαρχία στις φυλακές και να προστατευθεί η κοινωνία από «ανέτοιμους να επανενταχθούν» εγκληματίες. Η χορήγηση με το σταγονόμετρο αδειών στους κρατούμενους που δικαιούνται να την ζητήσουν είναι ίσως το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα. Πράγματι, ο δεσμός των «αδειών» τείνει να εκλείψει με τη δικαιολογία της «κακής χρήσης αδειάς» και την αναγωγή των εξαιρέσεων σε κανόνα. Το συμβούλιο της φυλακής παίρνει το ρόλο της Πυθίας, ο χρησμός υποκαθιστά τον νόμο και οι προβλέψεις για την κακή χρήση της αδειάς μετατρέπονται από ενδεχόμενο σε βεβαιότητα, έτσι ώστε να νομιμοποιείται η ουσιαστική ακύρωση των σχετικών ρυθμίσεων. Τη ρητορική του φόβου, ο οποίος προσωποποιείται στον έγκλειστο πληθυσμό, τροφοδοτούν και τα ΜΜΕ καθώς δεκάδες δημοσιεύματα έχουν εμφανιστεί στα 18 χρόνια ύπαρξης του δεσμού της αδειάς,

τα περισσότερα με τον τίτλο «άφαντοι οι αδειούχοι κρατούμενοι», υπονομεύοντας έτσι τον ίδιο το δεσμό των αδειών και όχι απλώς τις προβλεπόμενες προϋποθέσεις για τη χο-

ρήγησή τους. Είναι αλήθεια ότι κάποιοι κρατούμενοι παραβίασαν τους όρους της αδειάς. Πόσοι, όμως, είναι αυτοί; Σύμφωνα με τα τελευταία στοιχεία που δημοσίευσε το Υπουργείο Δικαιοσύνης, το 2005 κρατούνταν στις φυλακές 8.722 άνθρωποι, από τους οποίους 3.178 πήραν άδεια, ενώ μόλις 137 την παραβίασαν (4,3%). Από τους 137 παραβάτες, άγνωστο παραμένει πόσοι δεν επέστρεψαν αφού, σύμφωνα πάλι με το υπουργείο, παραβίαση αδειάς θεωρείται η απόδραση, η μη έγκαιρη επιστροφή στη φυλακή και η διάπραξη αδικήματος κατά τη διάρκεια της αδειάς.

Πρόσφατες νομοθετικές ρυθμίσεις, όπως ο Ν. 3772/09 που ψηφίστηκε επί υπουργίας Δένδια αυστηροποιούν την πρακτική χορήγησης αδειών σχετικοποιώντας και τα κριτήρια, με αποτέλεσμα αδειές να περικόπτονται αναίτια ή και αναιτιολόγητα ή με τυπικές αιτιολογίες. Παραμένει επίσης το πρόβλημα των καταδικασθέντων με βάση το νόμο περί ναρκωτικών, καθώς με την τροπολογία του Ν. 3811/09 αυτοί εξακολουθούν να αποκλείονται από ευεργετικές διατάξεις όπως η χορήγηση αδειάς και η μεταγωγή σε αγροτικά καταστήματα μετά την έκτιση του 1/5 της ποινής.

Η χορήγηση αδειάς χρόνο με τον χρόνο περιορίζεται, ενώ ουσιαστικά αποκλείεται και για τους αλλοδαπούς κρατούμενους καθώς στη μεγάλη πλειονότητά τους δεν έχουν τη δυνατότητα να δηλώσουν μόνιμη κατοικία (προϋπόθεση για τη χορήγηση αδειάς) ενώ το ιδιαίτερο νομικό τους status συντείνει στην αντιμετώπισή τους ως εξ ορισμού επικίνδυνων.

Γι' αυτό καλούμε πρώτα τους εαυτούς μας και ύστερα όλους τους συμπολίτες μας να στηρίξουμε το δικαίωμα των κρατούμενων στην άδεια και να τους αντιμετωπίσουμε ως μέρος της κοινωνίας και όχι ως εχθρό της.

Σχετικά με το ζήτημα της ένοπλης πάλης και τον Επαναστατικό Αγώνα ειδικότερα

Ηδη από το καλοκαίρι του 2002, ενώ ήταν σε πλήρη εξέλιξη η συντονισμένη αστυνομικο-επικοινωνιακή επιχείρηση με το όνομα «εξάρθρωση της τρομοκρατίας», είχαμε προβλέψει ότι παρά τις καταλυτικές συνέπειες σε ευρύτερους πολιτικούς χώρους αντίστασης σίγουρα δεν θα αποτελούσε αυτό που φιλοδοξούσαν οι διαχειριστές της εξουσίας. Δηλαδή την ταφόπλακα των κοινωνικών αγώνων και ειδικότερα των πιο μαχητικών μορφών τους: των πράξεων ένοπλης επαναστατικής προπαγάνδας.

Βέβαια, όπως ήταν αναμενόμενο και ιστορικά αναπόφευκτο, οι οξυμένες κοινωνικές συνθήκες της τελευταίας δεκαετίας γέννησαν τις αντιστάσεις και τις μορφές αγώνα που αντιστοιχούσαν σε αυτήν την περίοδο, καλύπτοντας τα κενά που είχαν δημιουργηθεί. Νέα κινήματα και φυσικά νέες επαναστατικές οργανώσεις δημιουργήθηκαν και συνακόλουθα νέοι πολιτικοί κρατούμενοι προέκυψαν, είτε ως αποτέλεσμα της συνειδητής συμμετοχής τους στις παραπάνω οργανώσεις είτε λόγω της γνωστής αστυνομικής πρακτικής που ακούει στο όνομα «παραγωγή αντιτρομοκρατικού έργου». Μέσα σε αυτό το πλαίσιο η υπόθεση των συλληφθέντων για την οργάνωση Επαναστατικός Αγώνας αποτελεί τη σημαντικότερη περίπτωση.

Ο Επαναστατικός Αγώνας ξεκίνησε τη δράση του το 2003 και από τότε έχει ενεργή και σταθερή παρουσία, συνεχίζοντας την παράδοση της ένοπλης επαναστατικής βίας που ιστορικά υιοθετούν πολλά κομμάτια του κινήματος από την πτώση της χούντας και μετά. Οι στόχοι της οργάνωσης είναι εύγλωπτοι και με ισχυρή συμβολική σημασία για κάθε αγωνιζόμενο άνθρωπο: η Αμερικανική πρεσβεία, το Χρηματιστήριο Αθηνών, ελληνικές και ξέ-

νες τράπεζες, κρατικοί αξιωματούχοι και οι δυνάμεις καταστολής. Η ίδια η οργάνωση αναφέρει:

«Η μακροχρόνια και συνεπής πολιτική παρουσία του Επαναστατικού Αγώνα είμαστε βέβαιοι πως όχι μόνο δεν γίνεται αντιληπτή από τους περισσότερους ως "απειλή για την κοινωνία" αλλά ως μια πολιτική παρουσία δίπλα στους καταπιεσμένους και πάντα ενάντια στην οικονομική και πολιτική ελίτ. Δίπλα σε αυτούς που ζουν υπό τον ζυγό της εξουσίας και απέναντι σε αυτούς που την ασκούν».

Τον Απρίλιο του 2010 μετά από πολυήμερη αστυνομική επιχείρηση που συνοδεύτηκε από

την απαραίτητη σε αυτές τις περιπτώσεις επικοινωνιακή τρομολαγνεία των συνεργαζόμενων ΜΜΕ και φυσικά την καταπάτηση κάθε έννοιας ανθρωπίνου και πολιτικού δικαιώματος, συλλαμβάνονται για συμμετοχή στον Επαναστατικό Αγώνα έξι αγωνιστές του αντιεξουσιαστικού χώρου με γνωστή, απόλυτα συνεπή και ανιδιοτελή δράση εδώ και πολλά χρόνια στο πλευρό των αντιστεκόμενων κοινωνικών κομματιών.

Οι Νίκος Μαζιώτης, Πόλα Ρούπα (κρατούμενοι στις φυλακές Κορυδαλλού) και Κώστας Γουρνάς (κρατούμενος στις φυλακές Τρικάλων) με πολιτική δήλωσή τους μέσα από τη φυλακή αναλαμβάνουν την πολιτική ευθύνη για τη συμμετοχή τους στον Επαναστατικό Αγώνα αναφερόμενοι και στον νεκρό αγωνιστή Λάμπρο Φούντα που δολοφονήθηκε από τις δυνάμεις καταστολής στη Δάφνη τον Μάρτιο του 2010.

Οι Σαράντος Νικητόπουλος (φυλακές Κορυδαλλού), Χριστόφορος Κορτέσης (φυλακές Κορίνθου) και Βαγγέλης Σταδόπουλος (φυλακές Τρικάλων) με αντίστοιχα κείμενά τους αρνούνται τις κατηγορίες και καταγγέλλουν την καταφανή έλλειψη οποιωνδήποτε ενοχοποιητικών στοιχείων καθώς και την ποινικοποίηση πολιτικών και φιλικών σχέσεων.

Η Δράση για την Ελευθερία ως συνέχεια παλιότερων κινήσεων αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους (υποθέσεις 17Ν, ΕΛΑ, αναρχικών συντρόφων κ.λπ.), στηρίζει τη δράση της σε μια απαράβατη αρχή: ότι η ένοπλη επαναστατική βία είναι μέρος της αγωνιστικής παράδοσης του ευρύτερου κινήματος και οι επαναστατικές οργανώσεις αναπόσπαστο μέρος του. Παλεύουμε για την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων και επιμέρους

διαφορετικές αντιλήψεις δεν αντιμετωπίζονται ως αφορμές για αποστασιοποίηση και αδράνεια αλλά ως κίνητρα για ειλικρινή διάλογο στο εσωτερικό πάντα του κινήματος.

Στην κατεύθυνση αυτή είναι αμέριστη η αλληλεγγύη μας στα τρία μέλη του Επαναστατικού Αγώνα, παλεύουμε για την απελευθέρωσή τους και για την επίτευξη αυτού του στόχου επιδιώκουμε συστηματικά την επικοινωνία, τη συνεργασία και τη συνδιαμόρφωση των πρωτοβουλιών αλληλεγγύης.

Παράλληλα, δεν πρέπει να επιτρέψουμε την περαιτέρω προφυλάκιση των Σαράντου Νικητόπουλου, Χριστόφορου Κορτέση και Βαγγέλη Σταδόπουλου με βάση ένα κατασκευασμένο και διάτρητο κατηγορητήριο και την ευρέως διαδεδομένη τελευταία τακτική της ποινικοποίησης πολιτικών και φιλικών σχέσεων. Η τακτική αυτή προσβλέπει στην εξουδετέρωση «ενοχλητικών» συντρόφων και πολιτικών χώρων, ειδικά σε περιπτώσεις όπως οι παραπάνω που υπάρχει πλήρης ένδειξη ενοχοποιητικών στοιχείων.

Στο σημείο αυτό πρέπει να επισημάνουμε την προκλητική συνεχιζόμενη προφυλάκιση των συλληφθέντων για την υπόθεση του Χαλανδρίου, με μοναδικό στοιχείο το αστυνομικό εφεύρημα να βαφτιστεί ως γιάφκα ένας χώρος κατοικίας και μέλη "τρομοκρατικής οργάνωσης" όσο έτυχε να συχνάζουν εκεί.

Σε κάθε περίπτωση, η Δράση για την Ελευθερία, σεβόμενη πλήρως τις επιμέρους υπερασπιστικές γραμμές και σε συνεργασία με όλους τους πολιτικούς κρατούμενους αλλά και τις υπόλοιπες πρωτοβουλίες αλληλεγγύης, αγωνίζεται για την απελευθέρωσή τους, γιατί ΚΑΝΕΝΑ ΚΙΝΗΜΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΝΙΚΗΣΕΙ ΑΝ ΔΕΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΕΙ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΑ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΤΟΥ.

Να καταργηθεί η διάταξη του «κουκουλονόμου» που στερεί τις άδειες από τους κρατούμενους

Στον περιβόητο «κουκουλονόμο» Δένδια (νόμος 3772/Ιούλιος 2009) εισήχθη «στα μουλωχτά» διάταξη η οποία δημιούργησε μια εκρηκτική κατάσταση σε όλες τις φυλακές της χώρας, καθώς έδωσε τη δυνατότητα να κόβονται οι άδειες που δικαιούνται οι κρατούμενοι. Με το νέο νόμο τροποποιήθηκε το σχετικό άρθρο του σωφρονιστικού κώδικα. Αν ο εισαγγελέας διαφωνήσει για τη χορήγηση της άδειας στον κρατούμενο, έχει το δικαίωμα να προσφύγει εντός πέντε ημερών στο Δικαστήριο Εκτέλεσης Ποινών ως Συμβούλιο. Η χορήγηση της άδειας αναστέλλεται και το δικαστήριο αποφαινεται αμετάκλητα. Δηλαδή, ο φυλακισμένος δεν έχει άλλο ένδικο μέσο και πρέπει να περιμένει την επόμενη φορά. Αυτό που συμβαίνει έκτοτε είναι ότι τα αιτήματα για άδειες απορρίπτονται συλλήβδην και κατ' εξακολούθηση και η στέρηση της άδειας έχει μετατραπεί σε μια νέα –και μάλιστα εξο-ντωτική– πειθαρχική ποινή.

Σ' αυτό το εκδικητικό πλαίσιο εντάχθηκε αμέσως και ο πολιτικός κρατούμενος Βασίλης Ξηρός, που είχε καταφέρει να κατακτήσει το

δικαίωμα της άδειας, αφού είχε μεσολαβήσει ένα χρονικό διάστημα κατά το οποίο τα αιτήματά του απορρίπτονταν με... «αντιτρομοκρατική» αιτιολογία. Παρά τη δεικτική ψήφο του διευθυντή και της κοινωνικής λειτουργού, ο εισαγγελέας ασκεί βέτο και αυτό επικυρώνεται από το δικαστικό συμβούλιο του Πειραιά.

Ο Β. Ξηρός είχε πάρει 4 άδειες πριν τροποποιηθεί ο νόμος και πάντοτε είχε τηρήσει τους όρους που του είχαν τεθεί. Ο εισαγγελέας, όμως, έκρινε ότι «λόγω της φύσης του αδικήματος αποδεικνύεται σταθερή ροπή και εσωτερικό υπόβαθρο αποκλίνουσας συμπεριφοράς και αφετέρου ιδιαίτερη επικινδυνότητα και ετοιμότητα να προβεί εκ νέου σε παρόμοιες αξιόποινες πράξεις, κατά τη διάρκεια της αδειάς του». Ανέτρεψε, δηλαδή, τα ισχύοντα για τη χορήγηση άδειας που δεν προβλέπουν ότι οι καταδικασθέντες για την υπόθεση 17Ν θα έχουν ιδιαίτερη μεταχείριση.

Αυτό συνέβη δυο φορές μέχρι τώρα. Και τις δύο το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Πειραιά, με βουλεύματά του, επικύρωσε την εισαγγελική πρόταση, με εκπληκτικά σκεπτικά

του τύπου: «Τα στοιχεία όμως αυτά (σ.σ. η καλή διαγωγή και η τήρηση των όρων της άδειας) δεν είναι αρκετά για να πείσουν το Συμβούλιο ότι ο κρατούμενος παρέχει τα χεγύγια καλής χρήσεως της αδειάς του, διότι το σχετικά μικρό χρονικό διάστημα που παρέμεινε εκτός του Καταστήματος Κράτησης Κορυδαλλού (σ.σ. κατά τις 4 προηγούμενες άδειες) δεν δύναται να αποτελέσει σοβαρή ένδειξη για την ανυπαρξία μελλοντικής υποτροπής του, όταν μάλιστα έχει καταδικαστεί για συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση, ενεργώντας πάντα βάσει σχεδίου και προγραμματισμού [...] Η πειθνία προσαρμογής του και η καθημερινή εμφάνισή του στο αστυνομικό τμήμα εκτιμάται ότι έχει ως κύριο σκοπό την απόλαυση των παρεχόμενων προνομίων ως αντάλλαγμα της φερόμενης καλής συμπεριφοράς του, εκτός του Καταστήματος Κράτησης, η οποία όμως είναι σκοπούμενη».

Απαιτούμε να καταργηθεί άμεσα η διάταξη του «κουκουλονόμου» και να παίρνουν (και) οι πολιτικοί κρατούμενοι τις άδειες που δικαιούνται.

Μακραίνει ο κατάλογος

Η πραγματικότητα «μιλάει». Πέρα από τους καταδικασμένους για την υπόθεση της 17Ν, που εξακολουθούν να κρατούνται στα υπόγεια κελιά της ειδικής πτέρυγας των Φυλακών Κορυδαλλού, 18 αναρχικοί αγωνιστές κρατούνται σε διάφορες φυλακές της χώρας. Οι ποινές για πολλούς απ' αυτούς ήταν εξοντωτικές, ενώ οι κατηγορίες για αρκετούς από όσους δεν έχουν δικαστεί ενδέχεται να μεταφραστούν σε πολλά χρόνια εγκλεισμού.

Ο Γιάννης Δημητράκης κατηγορούμενος για τη ληστεία της Εθνικής Τράπεζας στη Σόλωνος έχει καταδικαστεί πρωτόδικα σε 35 χρόνια φυλάκισης. Οι Πολύκαρπος Γεωργιάδης και Βαγγέλης Χρυσόχοϊδης με κατηγορίες για την απαγωγή του προέδρου του Συνδέσμου Βιομηχανιών Βορείου Ελλάδας έχουν καταδικαστεί σε 23 χρόνια. Εγκλειστοί είναι ο Ηλίας Νικολάου, καταδικασμένος για εμπρηστική επίθεση κατά κτιρίου της δημοτικής αστυνομίας στη Θεσ/νίκη, και ο Γιώργος Βούτσης-Βογιατζής για τη ληστεία της Εθνικής Τράπεζας στο Γκύζη.

Σε καθεστώς προφυλάκισης βρίσκονται: Οι Κωνσταντίνος Καρακατσάνης, Παναγιώτης Μασούρας και Χάρης Χατζημιχαλάκης, κατηγορούμενοι για συμμετοχή στη Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς. Οι Alfredo Bonanno και Χρήστος Στρατηγόπουλος για ληστεία τράπεζας. Ο Αρης Σειρηνίδης κατηγορούμενος για τον πυροβολισμό στην κλούβα των ΜΑΤ στη Χαρ. Τρικούπη το καλοκαίρι του '09. Προφυλακισμένοι είναι ακόμη οι Βαγγέλης Σταδόπουλος, Χριστόφορος Κορτέσης και Σαράντος Νικητόπουλος κατηγορούμενοι για συμμετοχή στην οργάνωση Επαναστατικός Αγώνας, καθώς και οι Πόλα Ρούπα, Νίκος Μαζιώτης και Κώστας Γουρνάς, οι οποίοι έχουν αναλάβει την πολιτική ευθύνη για την ίδια υπόθεση. Τέλος, έχει συλληφθεί ο Σίμος Σεϊσίδης, ο οποίος νοσηλεύεται βαριά τραυματισμένος ύστερα από πυροβολισμούς που δέχτηκε από μπάσο.

ΙΟΥΛΙΟΣ 2010

Καταδικασμένοι για συμμετοχή στη 17N...

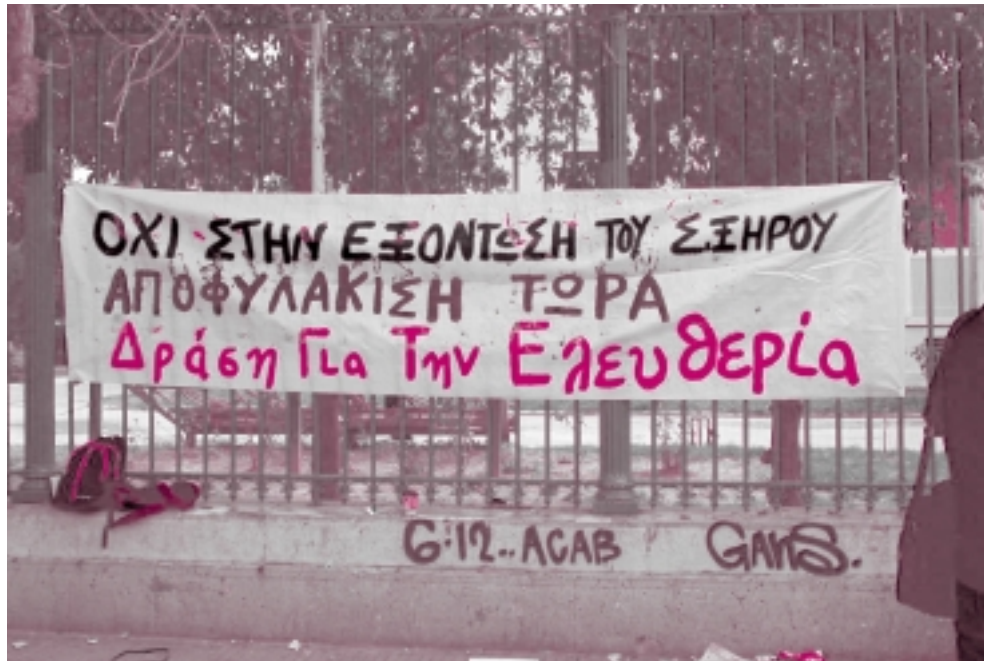
Ο Δ. Κουφοντίνας, Αλ. Γιωτόπουλος, Σ. Ξηρός, Χρ. Ξηρός, Β. Τζωρτζάτος και Ηρ. Κωστήρης κλείνουν οκτώ χρόνια στην ειδική πτέρυγα των Φυλακών Κορυδαλλού, εκτίοντας ποινές ισοβίων. Συμπληρώνουν, δηλαδή, το μισό χρόνο από αυτόν που ορίζει ο ισχύων νόμος (16 χρόνια) ότι πρέπει να εκτίσει ένας ισοβίτης για να έχει δικαίωμα να ζητήσει την αποφυλάκισή του («υπό όρων απόλυση»). Μαζί τους κρατούνται ο Β. Ξηρός και ο συνεργαζόμενος με τις αρχές Π. Τσελέντης, που έχουν καταδικαστεί σε 25ετή φυλάκιση, ενώ ο επίσης συνεργαζόμενος Κ. Τέλιος νοσηλεύεται στο ψυχιατρείο των Φυλακών.

Νομίζουμε, λοιπόν, ότι είναι ο «κατάλληλος χρόνος» για να περάσουμε από τη φάση της «γενικής» αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους στον «ειδικό» αγώνα για την απελευθέρωσή τους. Προφανώς, γνωρίζουμε ότι τόσο η ευρωπαϊκή εμπειρία στην αντιμετώπιση της «τρομοκρατίας» (25ετείς φυλακίσεις) όσο και η ελληνική ποινική αντιμετώπιση των πολυισοβιτών (στην περίπτωση της 17N, όλοι πλην του Κωστήρη), που επιβάλλει συνήθως 20-25 χρόνια πραγματικής φυλάκισης, δεν αποτελούν καλούς οίκονους για την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων. Όμως, επειδή υπάρχουν αυτοί οι αρνητικοί όροι, **αν επιδιώκουμε τη συντομότερη δυνατή αποφυλάκισή τους, πρέπει να ξεκινήσουμε τον αγώνα για την απελευθέρωσή τους τώρα.**

Η ιδεολογική-προταγματική αφετηρία αυτού του αγώνα είναι ότι οι πολιτικοί κρατούμενοι του «αντικαπιταλιστικού στρατοπέδου» παραβιάζουν τον ποινικό κώδικα υπηρετώντας το στόχο της κοινωνικής απελευθέρωσης και, με αυτή την έννοια, η αστική δικαιοσύνη (ακόμα και στην πιο «καθαρή» και «αντικειμενική» μορφή της...) είναι πολιτικά και αξιακά αναρμόδια να αξιολογήσει τις πράξεις τους ενώ οι ίδιοι οι πολιτικοί κρατούμενοι, σε γενικές γραμμές, πρέπει να είναι μέσα στην κοινωνία και όχι μέσα στη φυλακή. **Με επίγνωση του σχηματικού χαρακτήρα της προαναφερθείσας άποψης, οφείλουμε να τονίσουμε ότι, κατά τη γνώμη μας, πρέπει να ισχύει ακόμα και σε περιπτώσεις που μας χωρίζουν αγεφύρωτες διαφωνίες με τη δράση των αγωνιστών στους οποίους εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας.**

Όμως, υπάρχει ένας ακόμα λόγος, πολύ πιο

Οκτώ χρόνια στα υπόγεια των Φυλακών Κορυδαλλού

υλικός και συγκεκριμένος από τον προηγούμενο, που κάνει αναγκαίο τον αγώνα για την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων της 17N: Συνελήφθησαν, ανακρίθηκαν, κρατήθηκαν (και κρατούνται...), δικάστηκαν και καταδικάστηκαν με «ειδικό τρόπο», δηλαδή με καταπάτηση του Συντάγματος, νόμων, δικονομικών δικαιωμάτων κ.λπ. Ποιος ισχυρότερος λόγος απ' όλα αυτά, δηλαδή τις διακρίσεις και την αυθαιρεσία που υπέστησαν, για να υποστηριχτεί η «ειδική αντιμετώπισή» τους, δηλαδή η συντομότερη αποφυλάκισή τους απ' ό,τι ορίζει ο ισχύων νόμος, αντί της επιμήκυνσής της όπως επιθυμούν τα εγχώρια και

διεθνή «αντιτρομοκρατικά» επιτελεία; **Ποιος καλύτερος τρόπος, ακόμα και στο αστικό δημοκρατικό πεδίο, καταγγελίας της αστυνομικής αυδοσίας, της δικαστικής αυθαιρεσίας και της κρατικής καταστολής από το να αγωνιστούμε για την ακύρωσή τους στην πράξη μέσω της απελευθέρωσης αυτών που τις υπέστησαν στην πλέον ακραία μορφή τους;**

Γνωρίζουμε ότι αυτός ο αγώνας δεν χρειάζεται μόνο ιδεολογικοπολιτική προετοιμασία και κινηματική δράση, αλλά και συγκεκριμένο σχεδιασμό, ευρείες συμμαχίες και οργανωμένες διεκδικήσεις. Μαζί, λοιπόν, με την αλληλεγγύη σε όλους τους πολιτικούς κρατού-

μένους, «παλιούς» και «νέους», και τον αγώνα για την απελευθέρωση των καταδικασμένων ως μελών της 17N ανοίγουμε μια σειρά από μέτωπα που συνδέουν τις συνθήκες κράτησης με την αποφυλάκιση των συγκεκριμένων πολιτικών κρατουμένων.

Άμεση αποφυλάκιση του Σ. Ξηρού για λόγους υγείας. Σχεδόν τυφλός και κουφός, με αδερπάρετα καρδιακά και αγγειακά προβλήματα, ο Σάββας υφίσταται την πλέον αποκρουστική κρατική εκδικητικότητα.

Άδειες εξόδου σε όλους τους ισοβίτες της 17N. Συμπληρώνουν τον απαραίτητο χρόνο για να έχουν δικαίωμα άδειας εξόδου από τη φυλακή. Βέβαια, με το νόμο Δένδια, τον οποίο διατηρεί ο Καστανίδης, αυτό το δικαίωμα αφαιρείται από τη μεγάλη πλειονότητα όλων των κρατουμένων (η Δράση μαζί με την Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων έχουν ξεκινήσει καμπάνια μέσα και έξω από τις φυλακές για να παίρνουν άδειες όλοι οι κρατούμενοι που έχουν εκτίσει τον αναγκαίο χρόνο ποινής που ορίζει ο νόμος). Φυσικά, σε αυτό το πεδίο ο αγώνας πολιτικών και υπόλοιπων κρατουμένων είναι κοινός, ωστόσο οφείλουμε να διευκρινίσουμε ότι όχι μόνο δεν θα δεχτούμε καμία διάκριση σε βάρος των πολιτικών κρατουμένων ή εξαίρεσή τους από το δικαίωμα στην άδεια σε μελλοντικό νομοθέτημα, αλλά θα κάνουμε ό,τι μπορούμε για να πάρουν άδειες τώρα – δέλουμε τον Κουφοντίνα ομιλητή στο διήμερο που θα κάνουμε το φθινόπωρο!

«Ημιελεύθερη διαβίωση» τώρα. Ο νόμος το προβλέπει και καταχρηστικά δεν εφαρμόζεται, όπως συμβαίνει και για πολλά άλλα στις ελληνικές φυλακές. Οι κρατούμενοι της 17N δικαιούνται καθεστώς ημιφυλάκισης και είναι η επόμενη φάση του αγώνα μετά την κατοχύρωση των αδειών εξόδου.

Δεν είμαστε ούτε αφελείς, ούτε αιθεροβάμονες. Σπεύδουμε δε να διευκρινίσουμε προς πάσα πλευρά ότι δεν είμαστε διατεθειμένοι ούτε να περιμένουμε την επανάσταση για να απελευθερωθούν οι πολιτικοί κρατούμενοι, ούτε βεβαίως το πότε θα «ωριμάσουν οι συνθήκες» για να ασχοληθούμε μαζί τους. **Στο κάτω κάτω γνωρίζουμε και γνωρίζουμε ότι αγωνιζόμενοι για την ελευθερία τους αγωνιζόμαστε για την ελευθερία.**

ΝΑ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΤΕΙ ΤΩΡΑ Ο ΑΡΗΣ ΣΕΙΡΗΝΙΔΗΣ

Υπόδειγμα ποινικοποίησης της κινηματικής δράσης, αστυνομικής και δικαστικής αυθαιρεσίας, καθώς και κατασκευασμένου κατηγορητηρίου αποτελεί η προφυλάκιση και η δίωξη του αναρχικού αγωνιστή Αρη Σειρηνίδη. Συνελήφθη την ίδια μέρα με τον Σίμο Σεϊσίδη, αρχικά του αποδόθηκαν κατηγορίες πλημμεληματικού χαρακτήρα, στη συνέχεια όμως κατηγορήθηκε για ρίψη πυροβολισμών κατά αστυνομικής κλούβας πριν από δύο χρόνια στη Χαρ. Τρικούπη και, φυσικά, προφυλακίστηκε.

Πρόκειται για ανεκδιήγητη κατηγορία, αφού από την ίδια τη δικογραφία (ιδιαίτερα τις καταθέσεις των αστυνομικών που καταδίδωσαν το δράστη της επίθεσης) φαίνεται πεντακάθαρα ότι πρόκειται για άλλο πρόσωπο και για διαφορετικό χρόνο – ο Αρης κατηγορείται, μέσω ελέγχου του DNA, ότι πέταξε μια μάσκα στην οδό Δερβενίων μισή ώρα μετά το συμβάν της Τρικούπη! Πέραν του ότι ο έλεγχος DNA είναι αναξιόπιστος ως προς την υπόδειξη προσώπου (έχει σχετική ισχύ μόνο ως προς τον αποκλεισμό του), πέραν του ότι βρέθηκε και δεύτερο DNA στη μάσκα, είναι κυριολεκτικά γελοίο να κατηγορείται κάποιος επειδή πέταξε μια μάσκα όταν οι ίδιοι οι αστυνομικοί καταδέχονται ότι σε άλλο χρόνο και τόπο καταδίωξαν το δράστη, ο οποίος διέφυγε, ήταν 20 πόντους κοντύτερος και είχε εντελώς διαφορετικό ρουχισμό από αυτόν που πέταξε τη μάσκα...

Ο Αρης Σειρηνίδης διώκεται και κρατείται επειδή είναι αναρχικός και παρών σε όλους τους αγώνες, οι διώκτες του γνωρίζουν ότι το κατηγορητήριο σε βάρος του είναι ανυπόστατο και θα καταρρεύσει σε οποιοδήποτε δικαστήριο, επιλέγουν όμως τη δίωξή του για να στείλουν μήνυμα πειθάρχησης και εκφοβισμού στον αναρχικό χώρο και στις κινηματικές αντιστάσεις των Εξαρχείων. Αυτό το μήνυμα να τους το ανταποδώσουμε!

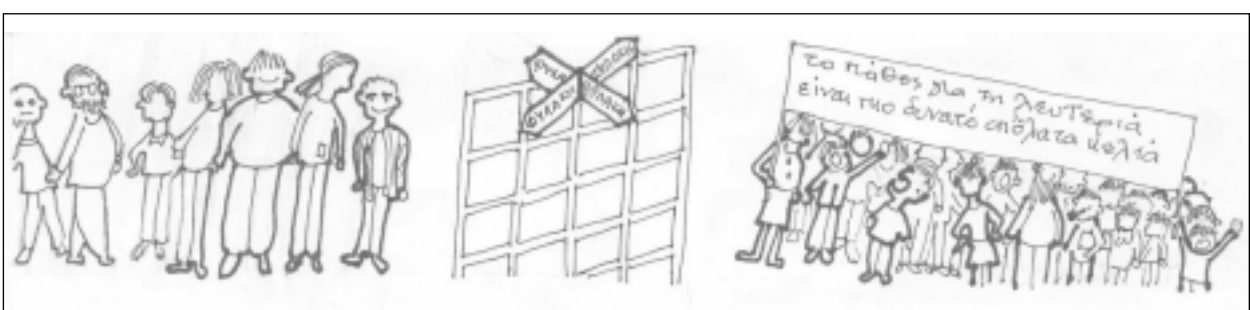
Δεν τον άφησαν να βαδίσει και τώρα τον αλυσοδέχουν...

Ο Σίμος Σεϊσίδης συνελήφθη στις 3 Μαΐου, βαριά τραυματισμένος στο πόδι έπειτα από εν ψυχρώ πυροβολισμό αστυνομικού επειδή προσπάθησε να διαφύγει έλεγχο. Από τις καταθέσεις των παρόντων αστυνομικών προκύπτει ότι ο δράστης δεν απειλήθηκε από τον Σεϊσίδη και όμως ουδεμία εισαγγελική ενέργεια έχει γίνει εναντίον του. **Οι μπάτσοι μπορούν πλέον να πυροβολούν οποιονδήποτε θεωρούν ύποπτο!**

Ο Σίμος Σεϊσίδης, αφού κακοποιήθηκε βάνουσα από τους αστυνομικούς ενώ ήταν αιμόφυρτος, μεταφέρθηκε στο Ιπποκράτειο (στη συνέχεια στο ΚΑΤ και κατόπιν στον Ευαγγελισμό), όπου του επιβλήθηκε καθεστώς απόλυτης απομόνωσης (απαγόρευση επισκεπτηρίου, αλληλογραφίας κ.λπ.) ενώ οι αστυνομικοί φρουροί του ήταν ακόμα και μέσα στο χειρουργείο όταν ακρωτηριάστηκε το πόδι του. **Οι αρμόδιοι γιατροί όχι μόνο συμφώνησαν στην κα-**

τάργηση των δικαιωμάτων του Σεϊσίδη ως κρατουμένου, αλλά συναίνεσαν και στην καταπάτηση των δικαιωμάτων του ως ασθενούς.

Ο Σίμος Σεϊσίδης μέχρι την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές βρίσκεται στον Ευαγγελισμό, όμως γίνονται συστηματικές προσπάθειες να μεταφερθεί στη φυλακή. Στον Σεϊσίδη έχει ήδη επιβληθεί η βαρύτατη σωματική ποινή του αναίτιου πυροβολισμού και του επακόλουθου ακρωτηριασμού ενώ η αποκατάσταση της υγείας του και η προετοιμασία της τοποθέτησης τεχνητού μέλους είναι αδύνατο να γίνουν στο άθλιο «νοσοκομείο» των Φυλακών Κορυδαλλού. **Γι' αυτό η Δράση για την Ελευθερία συμμετέχει στον αγώνα της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης για να αποφυλακιστεί τώρα ο Σίμος Σεϊσίδης και μέχρι την εξέταση του αιτήματος της αποφυλάκισης να παραμείνει στο νοσοκομείο.**

Στίχοσ του Χρήστου Τσιγαρίδα από την ειδική πτέρυγα των Φυλακών Κορυδαλλού